

Arrest

nr. 78 858 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen X en X en hun advocaat G. NOTENBAERT loco advocaat S. HÄDICKE, die tevens de verzoekende partijen X en X vertegenwoordigt en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van (A.Y.A.J.) (verder: eerste verzoeker), als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad, de Irakese nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Nadat u was afgestudeerd als ingenieur zou u op vraag van de Irakese overheid in 1985 bij een atoomenergiestation zijn gaan werken in Bagdad. In 1990 zou u echter uw werkpost hebben verlaten uit onvrede met het heersende regime in Irak. U zou sindsdien en dit tot 2004 bij uw schoonvader in de wijk Al-Aamal (Bagdad) hebben gewoond, waar u als broodwinning kleine reparaties zou hebben gedaan voor anderen.

Na de val van het regime in 2003 zou u opnieuw een aanvraag hebben ingediend om uw vroegere job terug te kunnen uitoefenen. Tijdens uw sollicitatie zou u echter hebben gemerkt dat nog steeds dezelfde personen aan het hoofd van het agentschap stonden. Zij zouden u hebben gevraagd waar u al

die tijd was geweest en u hebben beschuldigd van landverraad. Uit angst omwille hiervan in de problemen te komen – het Irakese regime zou het feit dat u uw werk zou hebben stopgezet als een misdaad hebben beschouwd – zou u uw aanvraag niet langer hebben opgevolgd. Ongeveer een maand na uw sollicitatie zouden u en uw schoonbroer Shaker (broer van uw echtgenote (S.A.Y.) O.V. 6.955.556) gedurende drie maanden dreigementen in de vorm van brieven en telefoons hebben gekregen waarin u een verrader zou zijn genoemd.

Omwille van deze redenen zou uw gezin in 2006 Irak hebben verlaten. Uw echtgenote zou eerst met jullie drie zonen (Ahmed O.V. 6.960.340, Mohammed Ali O.V. 6.960.341 en Mohammed Reda) alleen naar Nederland zijn vertrokken en u zou een beetje later naar Zweden zijn geweest. Nadat uw echtgenote een negatieve asielbeslissing in Nederland had ontvangen, zou zij met jullie kinderen ook naar Zweden zijn getrokken. Nadien zouden jullie samen naar Nederland zijn teruggestuurd, waar jullie in januari 2007 zouden zijn aangekomen. Jullie zouden er in april 2007 de subsidiaire beschermingsstatus hebben gekregen. In 2008 zou jullie dossier opnieuw zijn bestudeerd door de bevoegde Nederlandse instanties en in oktober 2011 zouden jullie definitief het bevel hebben gekregen Nederland te verlaten. Tijdens jullie verblijf in Nederland zou uw schoonbroer Shaker nog vaak zijn gevraagd naar waar u verbleef en zou zijn zoon Walid in het been zijn geschoten door mensen die naar u op zoek waren.

In november 2011 zouden u en uw gezin terug in Irak zijn aangekomen. Na uw terugkeer naar Irak zou u eerst 35 dagen bij uw schoonbroer Shaker hebben verbleven in de wijk Al-Aamal. Op 5 januari 2012 zou Shaker in de voortuin een dreigbrief met twee kogels hebben gevonden waarin stond dat jullie moesten vertrekken. Twee dagen nadien zou uw familie hebben beslist jullie te verhuizen naar het huis van uw schoonzus Awatef (zus van uw echtgenote) in de Al Husainwijk (Bagdad). Op 17 januari 2012 zouden de overburen van uw schoonzus hebben gemerkt dat gewapende mannen haar huis, waar jullie verbleven, omsingelden. De politie zou zijn gecontacteerd en ter plaatse zijn gekomen, maar de mannen zouden al vertrokken zijn. Omdat er geen resultaat van de politie kwam, zou u op 25 januari 2012 klacht hebben ingediend bij de rechtbank in Al-Baiyaa. De klacht zou zijn doorverwezen naar de politie voor verder onderzoek, dat nu nog steeds lopende zou zijn.

U zou bij uw schoonzus zijn gebleven tot 6 februari 2012, de dag waarop u vanuit Bagdad per vliegtuig zou zijn vertrokken samen met uw echtgenote en drie zonen. Op 7 februari 2012 zou u in België zijn aangekomen en u diende uw asielaanvraag in op diezelfde dag. U zou na uw aankomst in België nog een brief van uw familie hebben ontvangen waarin zij schreven dat zij niet langer voor jullie bescherming willen instaan in geval van een terugkeer naar Bagdad.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw Irakese identiteitskaart, uw Irakees nationaliteitsbewijs, de Irakese identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw zonen Ahmed, Mohammed Ali en Mohammed Reda, uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw vakbondsboekje, een Arabische en Engelstalige versie van uw ingenieursdiploma, uw voedselrantsoenkaart en Nederlandse krantenartikels over uw gezin. Verder legde u ook een kopie voor van de uw sollicitatie van 2004 en van uw klacht ingediend op 25 januari 2012. Ten slotte legde u ook een print neer van een e-mail die door uw familie werd opgesteld.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft de problemen waarvoor u in 2006 Irak zegt te hebben verlaten en in januari 2007 samen met uw gezin een asielaanvraag indiende, dient te worden opgemerkt dat deze onderzocht zijn door de Nederlandse asielinstanties en deze geen aanleiding hebben gegeven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uw hoofd noch in hoofd van uw familieleden.

Verder blijkt uit uw verklaringen allerminst duidelijk waarom u zou zijn bedreigd. U verklaart immers tegelijk te zijn bedreigd omwille van vermeende samenwerking met de Amerikanen én omwille van vermeende samenwerking met het oude regime van Saddam Hoessein (gehoorverslag CGVS, p. 6 en vragenlijst CGVS 16/02/2012). Dat u zelf niet precies weet te zeggen waarom u al die jaren zou zijn bedreigd is erg bevreemdend. Dat u al sinds 1990 niet meer zou hebben gewerkt voor de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 6) doet bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring hiervoor nu nog, 22 jaar later, te worden gezocht. Ook de bewering intensief te zijn gezocht en bedreigd na 2004 kan op zich sterk in twijfel worden getrokken aangezien u verklaart gedurende 3 maanden dreigementen te hebben ontvangen in 2004 en daarna zonder dergelijke problemen nog tot 2006 in Bagdad te zijn gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarnaast kunt u, behalve een vakbondsboekje, geen enkel document voorleggen dat uw werk bij het atoomenergiestation kan staven waardoor verdere vragen kunnen worden gesteld bij het werk dat u verklaart te hebben uitgeoefend, het belang van uw functie bij het atoomenergiestation en bijgevolg ook het feit dat u omwille hiervan zou zijn gezocht.

Verder is het – aangezien u verklaart dat uw schoonbroer Shaker tijdens jullie verblijf in Nederland nog verschillende keren werd aangesproken door onbekenden over jullie en dat zijn zoon i.v.m. uw zaak in het been werd geschoten (gehoorverslag CGVS, p. 21) – uiterst bevreemdend dat jullie net bij hem zouden intrekken nadat jullie uit Nederland terugkwamen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gezien de ernst van de door jullie beweerde vrees kan logischerwijs worden verondersteld dat jullie niet bij Shaker zouden logeren. Evengoed hadden jullie de kans om bij een schoonzus te logeren die in een wijk woonde waarvan jullie dachten dat niemand jullie er zou (her)kennen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw verklaring dat jullie 'gasten' waren en daar zelf niet mochten over beslissen is dan ook, gezien jullie beweerde vrees, niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 8, 10 en 11). Bovendien dient over jullie verhuis van de Al-Aamalwijk naar de Al Husainwijk te worden bemerkt dat dit twee aangrenzende wijken betreft binnen Bagdad. Dat u – gezien de ernst van de door u beweerde dreigementen – niet in een buurt verder verwijderd van de Al-Aamalwijk zou schuilen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Ook jullie verklaringen over de dreigementen die jullie zouden hebben ondergaan na jullie terugkeer uit Nederland blijven op vele punten erg oppervlakkig. Zo is het uiterst bevreemdend dat jullie over het incident van 17 januari 2012 niets meer weten te zeggen dan dat 'gewapende mannen jullie huis hadden omsingeld'. Zo weet u niet te zeggen om hoeveel mannen het ging, welke kledij zij droegen en met welk voertuig zij zich hebben verplaatst (gehoorverslag CGVS, p. 18-19 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 11). Aangezien er sprake is van twee getuigen, die u bij naam kunt noemen en die nota bene tegenover jullie huis wonen (gehoorverslag CGVS, p. 18), kan er worden verondersteld dat u zich zou hebben geïnformeerd hierover. Uw verklaring hiervoor dat u 'die getuigen niet kent' is niet afdoende, te meer omdat u verklaart dat uw neef Watek wel met hen is gaan praten (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Dat u dit allemaal niet weet, leidt er dan ook toe dat uw bewering klacht te hebben ingediend omwille van dit incident ernstig in vraag kan worden gesteld, aangezien kan aangenomen worden dat u – tijdens de 8 dagen ertussen – over deze basisinformatie zou hebben moeten informeren (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat u na dit incident nog tot 6 februari 2012 bij uw schoonzus hebt kunnen blijven wonen zonder nog bedreigd te zijn – terwijl men blijkbaar wist waar u was – doet ten slotte nog meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Wat betreft de documenten die u voorlegt betreffende uw problemen (sollicitatiebrief d.d. 2004, klacht bij de politie en de e-mail van uw familie) dient te worden bemerkt dat u geen enkel origineel document voorlegt. Ook i.v.m. uw vroegere functie bij het atoomenergiestation legt u opvallend weinig bewijsstukken neer (zie ook supra). Dat u bovendien, hoewel u beweert dat door de jaren heen verschillende dreigbrieven werden ontvangen, geen enkele dreigbrief kan voorleggen is ook erg bevreemdend. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dan ten minste van de laatst ontvangen dreigbrief geen kopie kan voorleggen, verklaart u dat u het aan de rechtbank hebt gegeven en dat zij het aan uw dossier hebben toegevoegd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit antwoord staat echter in contrast met uw bewering reeds na het incident te hebben beslist Irak opnieuw te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 16). Er kan immers worden verondersteld dat u er dan zou aan hebben gedacht dergelijke bewijsstukken mee te nemen.

Uw gebrek aan overtuigende documenten en geloofwaardige verklaringen zorgen ervoor dat er nog maar weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen die u beweert te hebben gekend in Irak omwille van uw functie bij het atoomenergiestation. U hebt het Commissariaat-generaal er dan ook niet van overtuigd een gegronde vrees te hebben voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Er dient ook nog opgemerkt te worden dat uw zoon melding maakt dat de familie in Irak problemen zou krijgen omdat de stam Al-Yasseri jullie geen bescherming meer zou kunnen bieden. Als bewijs hiervoor leggen u en uw zonen ook een kopie van een brief neer die door uw familieleden zou zijn opgesteld en mede zou zijn ondertekend door het stamhoofd. Het is op zijn minst bevreemdend dat noch u of uw vrouw het ontbreken van bescherming door de stam zodanig belangrijk achten dat jullie dit als reden aanhalen om het land te verlaten of alvast niet meer te zullen terugkeren. De geloofwaardigheid van deze bedreiging wordt verder ondermijnd door het feit dat uw zoon over de stam geen informatie kan verschaffen. Zo verklaart uw zoon het stamhoofd nog nooit gezien te hebben en weet uw zoon niet of er al dan niet stamvergaderingen bestaan. Op de vraag of stammen dan zo belangrijk zijn dat ze bijvoorbeeld eigen veiligheidssystemen zouden hebben, antwoordt uw zoon dat hij dat niet weet omdat hij de informatie over stammen enkel van zijn oom zou hebben gehoord (gehoorverslag CGVS 12/01068, p.6). Dat hij dusdanig weinig kennis bezit over een problematiek waarvoor hij zegt het land te hebben verlaten, is hoogst opmerkelijk. Wat het neergelegde document hierover betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn, waardoor dit document geen enkele bewijswaarde heeft.

Verder is het ook nog bevreemdend dat u en uw familie verklaren op 17 januari 2012 te zijn bedreigd, maar dat de door u neergelegde identiteitskaart net op die datum zou zijn afgeleverd te Basrah, wat op zijn minst vragen doet rijzen of u zich op 17 januari 2012 wel in Bagdad bevond. De stelling dat u dit document later zou zijn gaan halen, zoals één van uw zonen verklaart (gehoorverslag CGVS 12/01069, p.3-4), is ongeloofwaardig. Op de vraag waarom uw zoon niet zelf zijn identiteitskaart in Basrah zou zijn gaan halen, antwoordt hij dat hij dit niet durfde (gehoorverslag CGVS 12/01068, p.7), en dat daarom u maar bent geweest, is wel heel opmerkelijk, daar het net door uw beweerde activiteiten in het verleden was dat jullie in Irak persoonlijk zouden worden gevisieerd.

Tenslotte kan worden toegevoegd dat u, mocht er nog geloof kunnen worden gehecht aan uw problemen, quod non, ook niet aannemelijk hebt gemaakt waarom u zich niet elders in Irak zou kunnen vestigen om aan deze problemen te ontkomen. U verklaart immers bijvoorbeeld lange tijd, ook samen met uw vrouw, in Basrah te hebben gewoond en u zou er ook nog zijn geweest om uw identiteitskaart op te halen. Uw verklaring dat uw ouders daar zelf niet meer wonen en dat u daar geen kennissen meer hebt, is dan ook niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 13 en 20 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4).

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit en die van uw gezin, uw scholingsgraad en trainingen. Deze elementen werden dan ook niet in vraag gesteld. De overige documenten werden reeds besproken (zie supra).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van (A.Y.S.) (verder: verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad (Irak), de Irakese nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Uw man (A.J.A.Y.) (O.V. 6.955.556) zou van 1985 tot 1990 hebben gewerkt bij een atoomagentschap, maar zou zijn werk daar hebben stopgezet uit onvrede met het regime van Saddam. Daarna zouden jullie bij uw familie zijn ingetrokken en zou uw man de kost hebben verdiend met het uitvoeren van kleine klusjes. In 2004 zou uw man opnieuw hebben gesolliciteerd voor zijn oude job, maar zou de directeur hem ervan hebben beschuldigd een verrader te zijn. Ongeveer een maand na zijn sollicitatie zou uw man verschillende keren persoonlijk zijn bedreigd via brieven en per telefoon. Omwille van deze feiten en omwille van de heersende burgeroorlog zou u op 29 april 2006 in Nederland asiel hebben aangevraagd en zou uw man toen hetzelfde hebben gedaan in Zweden.

Tijdens jullie verblijf in Nederland zou uw broer Shaker nog vaak door onbekenden zijn gevraagd naar jullie verblijfplaats en zou zijn zoon in het been zijn geschoten. De eerste 35 dagen na jullie repatriatie uit Nederland zouden jullie hebben doorgebracht bij uw broer Shaker in de wijk Al-Aamal in Bagdad. Op 5 januari 2012, tijdens jullie verblijf daar, zou uw broer in zijn tuin een dreigbrief met 2 kogels hebben gevonden waarin stond dat jullie terug moesten naar waar jullie vandaan kwamen. Twee dagen later zou door jullie familie zijn beslist dat jullie moesten verhuizen naar uw zus Awatef in de Al Husainwijk (Bagdad). Op 17 januari 2012 zouden jullie gebeld zijn door een buurman van Awatef met de waarschuwing dat gewapende mannen jullie huis omsingelden. Toen de politie zou zijn aangekomen, zouden deze mannen al zijn verdwenen. Op 25 januari 2012 zou uw man dan klacht hebben ingediend. Na dit laatste incident zou u geen weet meer hebben van verdere dreigementen. U zou op 7 februari 2012 vanuit Bagdad zijn vertrokken met uw man en 3 zonen (Ahmed O.V. 6.960.340, Mohammed Ali O.V. 6.960.341 en Mohammed Reda). Jullie zouden op diezelfde dag in België zijn aangekomen en jullie asielaanvraag hebben ingediend. Ondertussen zou u in België van uw zus hebben vernomen dat uw familie niet meer wil dat jullie terugkeren en dat zij jullie niet verder kunnen beschermen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw Irakese identiteitskaart en uw Irakees nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven.

De beslissing van uw man luidt als volgt:

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft de problemen waarvoor u in 2006 Irak zegt te hebben verlaten en in januari 2007 samen met uw gezin een asielaanvraag indiende, dient te worden opgemerkt dat deze onderzocht zijn door de Nederlandse asielinstanties en deze geen aanleiding hebben gegeven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uw hoofd noch in hoofd van uw familieleden.

Verder blijkt uit uw verklaringen allermint duidelijk waarom u zou zijn bedreigd. U verklaart immers tegelijk te zijn bedreigd omwille van vermeende samenwerking met de Amerikanen én omwille

van vermeende samenwerking met het oude regime van Saddam Hoessein (gehoorverslag CGVS, p. 6 en vragenlijst CGVS 16/02/2012). Dat u zelf niet precies weet te zeggen waarom u al die jaren zou zijn bedreigd is erg bevreemdend. Dat u al sinds 1990 niet meer zou hebben gewerkt voor de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 6) doet bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring hiervoor nu nog, 22 jaar later, te worden gezocht. Ook de bewering intensief te zijn gezocht en bedreigd na 2004 kan op zich sterk in twijfel worden getrokken aangezien u verklaart gedurende 3 maanden dreigementen te hebben ontvangen in 2004 en daarna zonder dergelijke problemen nog tot 2006 in Bagdad te zijn gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarnaast kunt u, behalve een vakbondsboekje, geen enkel document voorleggen dat uw werk bij het atoomenergiestation kan staven waardoor verdere vragen kunnen worden gesteld bij het werk dat u verklaart te hebben uitgeoefend, het belang van uw functie bij het atoomenergiestation en bijgevolg ook het feit dat u omwille hiervan zou zijn gezocht.

Verder is het – aangezien u verklaart dat uw schoonbroer Shaker tijdens jullie verblijf in Nederland nog verschillende keren werd aangesproken door onbekenden over jullie en dat zijn zoon i.v.m. uw zaak in het been werd geschoten (gehoorverslag CGVS, p. 21) – uiterst bevreemdend dat jullie net bij hem zouden intrekken nadat jullie uit Nederland terugkwamen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gezien de ernst van de door jullie beweerde vrees kan logischerwijs worden verondersteld dat jullie niet bij Shaker zouden logeren. Evengoed hadden jullie de kans om bij een schoonzus te logeren die in een wijk woonde waarvan jullie dachten dat niemand jullie er zou (her)kennen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw verklaring dat jullie 'gasten' waren en daar zelf niet mochten over beslissen is dan ook, gezien jullie beweerde vrees, niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 8, 10 en 11). Bovendien dient over jullie verhuis van de Al-Aamalwijk naar de Al Husainwijk te worden bemerkt dat dit twee aangrenzende wijken betreft binnen Bagdad. Dat u – gezien de ernst van de door u beweerde dreigementen – niet in een buurt verder verwijderd van de Al-Aamalwijk zou schuilen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Ook jullie verklaringen over de dreigementen die jullie zouden hebben ondergaan na jullie terugkeer uit Nederland blijven op vele punten erg oppervlakkig. Zo is het uiterst bevreemdend dat jullie over het incident van 17 januari 2012 niets meer weten te zeggen dan dat 'gewapende mannen jullie huis hadden omsingeld'. Zo weet u niet te zeggen om hoeveel mannen het ging, welke kledij zij droegen en met welk voertuig zij zich hebben verplaatst (gehoorverslag CGVS, p. 18-19 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 11). Aangezien er sprake is van twee getuigen, die u bij naam kunt noemen en die nota bene tegenover jullie huis wonen (gehoorverslag CGVS, p. 18), kan er worden verondersteld dat u zich zou hebben geïnformeerd hierover. Uw verklaring hiervoor dat u 'die getuigen niet kent' is niet afdoende, te meer omdat u verklaart dat uw neef Watek wel met hen is gaan praten (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Dat u dit allemaal niet weet, leidt er dan ook toe dat uw bewering klacht te hebben ingediend omwille van dit incident ernstig in vraag kan worden gesteld, aangezien kan aangenomen worden dat u – tijdens de 8 dagen ertussen – over deze basisinformatie zou hebben moeten informeren (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat u na dit incident nog tot 6 februari 2012 bij uw schoonzus hebt kunnen blijven wonen zonder nog bedreigd te zijn – terwijl men blijkbaar wist waar u was – doet ten slotte nog meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Wat betreft de documenten die u voorlegt betreffende uw problemen (sollicitatiebrief d.d. 2004, klacht bij de politie en de e-mail van uw familie) dient te worden bemerkt dat u geen enkel origineel document voorlegt. Ook i.v.m. uw vroegere functie bij het atoomenergiestation legt u opvallend weinig bewijsstukken neer (zie ook supra). Dat u bovendien, hoewel u beweert dat door de jaren heen verschillende dreigbrieven werden ontvangen, geen enkele dreigbrief kan voorleggen is ook erg bevreemdend. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dan ten minste van de laatst ontvangen dreigbrief geen kopie kan voorleggen, verklaart u dat u het aan de rechtbank hebt gegeven en dat zij het aan uw dossier hebben toegevoegd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit antwoord staat echter in contrast met uw bewering reeds na het incident te hebben beslist Irak opnieuw te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 16). Er kan immers worden verondersteld dat u er dan zou aan hebben gedacht dergelijke bewijsstukken mee te nemen.

Uw gebrek aan overtuigende documenten en geloofwaardige verklaringen zorgen ervoor dat er nog maar weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen die u beweert te hebben gekend in Irak omwille van uw functie bij het atoomenergiestation. U hebt het Commissariaat-generaal er dan ook niet van overtuigd een gegronde vrees te hebben voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Er dient ook nog opgemerkt te worden dat uw zoon melding maakt dat de familie in Irak problemen zou krijgen omdat de stam Al-Yasseri jullie geen bescherming meer zou kunnen bieden. Als bewijs hiervoor leggen u en uw zonen ook een kopie van een brief neer die door uw familieleden zou zijn opgesteld en mede zou zijn ondertekend door het stamhoofd. Het is op zijn minst bevreemdend dat noch u of uw vrouw het ontbreken van bescherming door de stam zodanig belangrijk achten dat jullie dit

als reden aanhalen om het land te verlaten of alvast niet meer te zullen terugkeren. De geloofwaardigheid van deze bedreiging wordt verder ondermijnd door het feit dat uw zoon over de stam geen informatie kan verschaffen. Zo verklaart uw zoon het stamhoofd nog nooit gezien te hebben en weet uw zoon niet of er al dan niet stamvergaderingen bestaan. Op de vraag of stammen dan zo belangrijk zijn dat ze bijvoorbeeld eigen veiligheidssystemen zouden hebben, antwoordt uw zoon dat hij dat niet weet omdat hij de informatie over stammen enkel van zijn oom zou hebben gehoord (gehoorverslag CGVS 12/01068, p.6). Dat hij dusdanig weinig kennis bezit over een problematiek waarvoor hij zegt het land te hebben verlaten, is hoogst opmerkelijk. Wat het neergelegde document hierover betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn, waardoor dit document geen enkele bewijswaarde heeft.

Verder is het ook nog bevreemdend dat u en uw familie verklaren op 17 januari 2012 te zijn bedreigd, maar dat de door u neergelegde identiteitskaart net op die datum zou zijn afgeleverd te Basrah, wat op zijn minst vragen doet rijzen of u zich op 17 januari 2012 wel in Bagdad bevond. De stelling dat u dit document later zou zijn gaan halen, zoals één van uw zonen verklaart (gehoorverslag CGVS 12/01069, p.3-4), is ongeloofwaardig. Op de vraag waarom uw zoon niet zelf zijn identiteitskaart in Basrah zou zijn gaan halen, antwoordt hij dat hij dit niet durfde (gehoorverslag CGVS 12/01068, p.7), en dat daarom u maar bent geweest, is wel heel opmerkelijk, daar het net door uw beweerde activiteiten in het verleden was dat jullie in Irak persoonlijk zouden worden gevisieerd.

Tenslotte kan worden toegevoegd dat u, mocht er nog geloof kunnen worden gehecht aan uw problemen, quod non, ook niet aannemelijk hebt gemaakt waarom u zich niet elders in Irak zou kunnen vestigen om aan deze problemen te ontkomen. U verklaart immers bijvoorbeeld lange tijd, ook samen met uw vrouw, in Basrah te hebben gewoond en u zou er ook nog zijn geweest om uw identiteitskaart op te halen. Uw verklaring dat uw ouders daar zelf niet meer wonen en dat u daar geen kennissen meer hebt, is dan ook niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 13 en 20 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4).

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit en die van uw gezin, uw scholingsgraad en trainingen. Deze elementen werden dan ook niet in vraag gesteld. De overige documenten werden reeds besproken (zie supra).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De documenten die u zelf neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing ook niet wijzigen daar zij enkel uw identiteit betreffen en dit element niet in vraag werd gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van (A.Y.M.A.) (verder: tweede verzoeker) als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Bagdad en Arabier van origine te zijn. U verklaart net zoals uw familieleden in het verleden reeds problemen gehad te hebben door het werk van uw vader in een atoomenergieagentschap lang geleden. Uw familie zou regelmatig bedreigingen hebben ontvangen en daarom zouden jullie het land hebben moeten verlaten en zouden jullie in Nederland asiel hebben aangevraagd. In Nederland werd jullie de categoriale beschermingsstatus toegekend die later – omwille van de gewijzigde veiligheidssituatie in Irak – weer werd ingetrokken.

U verklaart op 30 november 2011 samen met uw twee broers en ouders weer te zijn teruggekeerd naar Irak. Daar zou het echter heel moeilijk voor u geweest zijn om u aan te passen aan het leven in Bagdad. U zou er niet naar school kunnen gaan zijn en had te lijden van de onveilige toestand in de stad. Bovendien verklaart u dat uw familie opnieuw bedreigd zou zijn geweest na jullie terugkeer. Op 5 januari 2012 controleerde uw oom zoals steeds zijn wagen en de omgeving rond zijn wagen en vond hij twee kogels die in een brief waren verwikkeld. Uw oom kwam uw familie waarschuwen en twee dagen later verhuisden jullie naar het huis van jullie tante Awatef in de Al-Hussainwijk (Bagdad). Op 17 januari 2012 zouden jullie van jullie neef, Watek, hebben gehoord dat er gewapende mannen rond het huis zouden lopen. De politie, die op 500 meter van daar huist, zou zijn verwittigd, maar zou snel weer zijn vertrokken. Jullie zouden echter wel degelijk klacht hebben neergelegd tegen onbekenden. Tot aan jullie vertrek zouden jullie voornamelijk binnen zijn gebleven. Op 7 februari 2012 zou u in België zijn aangekomen en u diende samen met uw familieleden op dezelfde dag asiel aan. U zou na uw aankomst in België nog een brief van uw familie per mail hebben ontvangen waarin staat dat uw familie en uw stam u niet langer kunnen beschermen. De familie zou jullie aldus verstoten hebben.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, d.d. 17/01/2012, uw Iraaks nationaliteitsbewijs, d.d. 18/01/2012, Nederlandse documenten aangaande uw kennis van het Nederlands, een inburgeringsattest, een bewijs van gevolgde opleiding, een Nederlands krantenartikel en verder ook alle documenten die ook door uw vader werden neergelegd tijdens zijn gehoor (zie dossier vader CGVS 12/01060).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u zich in hoofdzaak baseert op de asielmotieven die door uw vader reeds werden aangehaald tijdens zijn gehoor (CGVS 12/01060). In zijn dossier werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft de problemen waarvoor u in 2006 Irak zegt te hebben verlaten en in januari 2007 samen met uw gezin een asielaanvraag indiende, dient te worden opgemerkt dat deze onderzocht zijn door de Nederlandse asielinstanties en deze geen aanleiding hebben gegeven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uw hoofd noch in hoofd van uw familieleden.

Verder blijkt uit uw verklaringen allerminst duidelijk waarom u zou zijn bedreigd. U verklaart immers tegelijk te zijn bedreigd omwille van vermeende samenwerking met de Amerikanen én omwille van vermeende samenwerking met het oude regime van Saddam Hoessein (gehoorverslag CGVS, p. 6 en vragenlijst CGVS 16/02/2012). Dat u zelf niet precies weet te zeggen waarom u al die jaren zou zijn bedreigd is erg bevreemdend. Dat u al sinds 1990 niet meer zou hebben gewerkt voor de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 6) doet bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring hiervoor nu nog, 22 jaar later, te worden gezocht. Ook de bewering intensief te zijn gezocht en bedreigd na 2004 kan op zich sterk in twijfel worden getrokken aangezien u verklaart gedurende 3 maanden dreigementen te hebben ontvangen in 2004 en daarna zonder dergelijke problemen nog tot 2006 in Bagdad te zijn gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarnaast kunt u, behalve een vakbondsboekje, geen enkel document voorleggen dat uw werk bij het atoomenergiestation kan staven waardoor verdere vragen kunnen worden gesteld bij het werk dat u verklaart te hebben uitgeoefend, het belang van uw functie bij het atoomenergiestation en bijgevolg ook het feit dat u omwille hiervan zou zijn gezocht.

Verder is het – aangezien u verklaart dat uw schoonbroer Shaker tijdens jullie verblijf in Nederland nog verschillende keren werd aangesproken door onbekenden over jullie en dat zijn zoon i.v.m. uw zaak in het been werd geschoten (gehoorverslag CGVS, p. 21) – uiterst bevreemdend dat jullie net bij hem zouden intrekken nadat jullie uit Nederland terugkwamen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gezien de ernst van de door jullie beweerde vrees kan logischerwijs worden verondersteld dat jullie niet bij Shaker zouden logeren. Evengoed hadden jullie de kans om bij een schoonzus te logeren die in een wijk woonde waarvan jullie dachten dat niemand jullie er zou (her)kennen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw verklaring dat jullie 'gasten' waren en daar zelf niet mochten over beslissen is dan ook, gezien jullie beweerde vrees, niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 8, 10 en 11). Bovendien dient over jullie verhuis van de Al-Aamalwijk naar de Al Husainwijk te worden bemerkt dat dit twee aangrenzende wijken betreft binnen Bagdad. Dat u – gezien de ernst van de door u beweerde dreigementen – niet in een buurt verder verwijderd van de Al-Aamalwijk zou schuilen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Ook jullie verklaringen over de dreigementen die jullie zouden hebben ondergaan na jullie terugkeer uit Nederland blijven op vele punten erg oppervlakkig. Zo is het uiterst bevreemdend dat jullie over het incident van 17 januari 2012 niets meer weten te zeggen dan dat 'gewapende mannen jullie huis hadden omsingeld'. Zo weet u niet te zeggen om hoeveel mannen het ging, welke kledij zij droegen en met welk voertuig zij zich hebben verplaatst (gehoorverslag CGVS, p. 18-19 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 11). Aangezien er sprake is van twee getuigen, die u bij naam kunt noemen en die nota bene tegenover jullie huis wonen (gehoorverslag CGVS, p. 18), kan er worden verondersteld dat u zich zou hebben geïnformeerd hierover. Uw verklaring hiervoor dat u 'die getuigen niet kent' is niet afdoende, te meer omdat u verklaart dat uw neef Watek wel met hen is gaan praten (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Dat u dit allemaal niet weet, leidt er dan ook toe dat uw bewering klacht te hebben ingediend omwille van dit incident ernstig in vraag kan worden gesteld, aangezien kan aangenomen worden dat u – tijdens de 8 dagen ertussen – over deze basisinformatie zou hebben moeten informeren (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat u na dit incident nog tot 6 februari 2012 bij uw schoonzus hebt kunnen blijven wonen zonder nog bedreigd te zijn – terwijl men blijkbaar wist waar u was – doet ten slotte nog meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Wat betreft de documenten die u voorlegt betreffende uw problemen (sollicitatiebrief d.d. 2004, klacht bij de politie en de e-mail van uw familie) dient te worden bemerkt dat u geen enkel origineel document voorlegt. Ook i.v.m. uw vroegere functie bij het atoomenergiestation legt u opvallend weinig bewijsstukken neer (zie ook supra). Dat u bovendien, hoewel u beweert dat door de jaren heen verschillende dreigbrieven werden ontvangen, geen enkele dreigbrief kan voorleggen is ook

erg bevreemdend. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dan ten minste van de laatst ontvangen dreigbrief geen kopie kan voorleggen, verklaart u dat u het aan de rechtbank hebt gegeven en dat zij het aan uw dossier hebben toegevoegd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit antwoord staat echter in contrast met uw bewering reeds na het incident te hebben beslist Irak opnieuw te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 16). Er kan immers worden verondersteld dat u er dan zou aan hebben gedacht dergelijke bewijsstukken mee te nemen.

Uw gebrek aan overtuigende documenten en geloofwaardige verklaringen zorgen ervoor dat er nog maar weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen die u beweert te hebben gekend in Irak omwille van uw functie bij het atoomenergiestation. U hebt het Commissariaat-generaal er dan ook niet van overtuigd een gegronde vrees te hebben voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Er dient ook nog opgemerkt te worden dat uw zoon melding maakt dat de familie in Irak problemen zou krijgen omdat de stam Al-Yasseri jullie geen bescherming meer zou kunnen bieden. Als bewijs hiervoor leggen u en uw zonen ook een kopie van een brief neer die door uw familieleden zou zijn opgesteld en mede zou zijn ondertekend door het stamhoofd. Het is op zijn minst bevreemdend dat noch u of uw vrouw het ontbreken van bescherming door de stam zodanig belangrijk achten dat jullie dit als reden aanhalen om het land te verlaten of alvast niet meer te zullen terugkeren. De geloofwaardigheid van deze bedreiging wordt verder ondermijnd door het feit dat uw zoon over de stam geen informatie kan verschaffen. Zo verklaart uw zoon het stamhoofd nog nooit gezien te hebben en weet uw zoon niet of er al dan niet stamvergaderingen bestaan. Op de vraag of stammen dan zo belangrijk zijn dat ze bijvoorbeeld eigen veiligheidssystemen zouden hebben, antwoordt uw zoon dat hij dat niet weet omdat hij de informatie over stammen enkel van zijn oom zou hebben gehoord (gehoorverslag CGVS 12/01068, p.6). Dat hij dusdanig weinig kennis bezit over een problematiek waarvoor hij zegt het land te hebben verlaten, is hoogst opmerkelijk. Wat het neergelegde document hierover betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn, waardoor dit document geen enkele bewijswaarde heeft.

Verder is het ook nog bevreemdend dat u en uw familie verklaren op 17 januari 2012 te zijn bedreigd, maar dat de door u neergelegde identiteitskaart net op die datum zou zijn afgeleverd te Basrah, wat op zijn minst vragen doet rijzen of u zich op 17 januari 2012 wel in Bagdad bevond. De stelling dat u dit document later zou zijn gaan halen, zoals één van uw zonen verklaart (gehoorverslag CGVS 12/01069, p.3-4), is ongeloofwaardig. Op de vraag waarom uw zoon niet zelf zijn identiteitskaart in Basrah zou zijn gaan halen, antwoordt hij dat hij dit niet durfde (gehoorverslag CGVS 12/01068, p.7), en dat daarom u maar bent geweest, is wel heel opmerkelijk, daar het net door uw beweerde activiteiten in het verleden was dat jullie in Irak persoonlijk zouden worden geviséerd.

Tenslotte kan worden toegevoegd dat u, mocht er nog geloof kunnen worden gehecht aan uw problemen, quod non, ook niet aannemelijk hebt gemaakt waarom u zich niet elders in Irak zou kunnen vestigen om aan deze problemen te ontkomen. U verklaart immers bijvoorbeeld lange tijd, ook samen met uw vrouw, in Basrah te hebben gewoond en u zou er ook nog zijn geweest om uw identiteitskaart op te halen. Uw verklaring dat uw ouders daar zelf niet meer wonen en dat u daar geen kennissen meer hebt, is dan ook niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 13 en 20 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4).

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit en die van uw gezin, uw scholingsgraad en trainingen. Deze elementen werden dan ook niet in vraag gesteld. De overige documenten werden reeds besproken (zie supra).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de

daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Naast alle hierboven aangehaalde verklaringen, dient nog bijkomend te worden vastgesteld dat er aan jullie verklaringen omtrent de terugkeer naar Bagdad enige twijfels kunnen worden geformuleerd. Uw broer weinig weet bijvoorbeeld noch over uw oom, noch over de plaats waar deze werkzaam was, veel informatie te verschaffen. Zo verklaart uw broer dat uw oom werkte 'als directeur van één of andere instantie of bedrijf', maar kan hij geen duiding geven waar dit juist zou zijn. Uw broer stelt dat uw oom tussen acht en negen ging werken, op verschillende tijdstippen, maar hierover blijft hij karig met informatie. Ook over het inkomen van uw oom en of uw oom al dan niet welgesteld was, blijft hij het antwoord schuldig (gehoorverslag CGVS p.9). Ook het feit dat uw broer bijvoorbeeld stelt dat politiemannen allemaal een 'soort legeruniformen' aanhadden, toont aan dat uw broer van veel dagdagelijkse dingen in Irak niet op de hoogte is, hetgeen – zelfs al zou u het grootste deel van de dag binnen hebben geleefd- wel kan worden verwacht (gehoorverslag CGVS p.12). De vaststellingen dat jullie van het dagelijkse leven niet of nauwelijks op de hoogte zijn, terwijl dit toch enigszins kan verwacht worden, blijkt ook uit volgende elementen. Er dient vastgesteld te worden dat uw broer verklaart dat er misschien vijf uur elektriciteit per dag was in Bagdad (gehoorverslag CGVS broer p. 9), terwijl u verklaart dat er per dag een half uurtje, soms een uurtje elektriciteit was (gehoorverslag CGVS p. 6). Dit gebrek aan informatie over Bagdad komt nog meer tot uiting in uw verklaringen. Zo is het opmerkelijk dat u totaal niet weet wat uw oom van werk deed, niet weet welke televisiekanalen je kunt bekijken op een Iraakse televisie, niet wist te vertellen wie er de boodschappen deed bij uw oom en niet weet hoe een Iraakse nummerplaat eruitziet. U weet verder niet te vertellen of de buurt waar uw tante woonde sjiietisch, soennitisch dan wel gemengd is. Ook beweert u verkeerdelijk dat de Iraakse politie en het leger 'allemaal hetzelfde uniform' dragen (gehoorverslag CGVS p.6-8). Verder weet u niet waar de Groene Zone in Bagdad is én geeft u slechts een vage wegbeschrijving van al-Husseini naar de luchthaven (gehoorverslag CGVS p.7-8). Dit gebrek aan kennis over Bagdad doet verder afbreuk aan

de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, hetgeen reeds ten overvloede werd aangetoond in de beslissing van uw vader.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten ter staving van uw asielrelaas hebben enkel betrekking op uw identiteit, dewelke niet in vraag werd gesteld. De overige documenten werden reeds in het relaas van uw vader besproken (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van (A.Y.A.) (verder: derde verzoeker) als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Bagdad en Arabier van origine te zijn. U verklaart in het verleden reeds problemen gehad te hebben door het werk van uw vader in een atoomenergieagentschap lang geleden. Uw familie zou regelmatig bedreigingen hebben ontvangen en daarom zouden jullie het land hebben moeten verlaten en zouden jullie in Nederland asiel hebben aangevraagd.

In Nederland werd jullie de categoriale beschermingsstatus toegekend die later – omwille van de gewijzigde veiligheidssituatie in Irak – weer werd ingetrokken.

U verklaart op 30 november 2011 samen met uw twee broers en ouders weer te zijn teruggekeerd naar Irak. Daar zou het echter heel moeilijk voor u geweest te zijn om u aan te passen in de stad. U zou er niet naar school kunnen gaan zijn en had te lijden van de onveilige toestand in de stad. Bovendien verklaart u dat uw familie opnieuw bedreigd zou zijn geweest na jullie terugkeer. Op 5 januari 2012 controleerde uw oom zoals steeds zijn wagen en de omgeving rond zijn wagen en vond hij twee kogels die in een brief waren verwikkeld. Uw oom kwam uw familie waarschuwen en twee dagen later verhuisden jullie naar het huis van jullie tante Awatef in de Al Hussainwijk (Bagdad). Op 17 januari 2012 zouden jullie van jullie neef, Watek, hebben gehoord dat er gewapende mannen rond het huis zouden lopen. De politie, die op 500 meter van daar huist, zou zijn verwittigd, maar zou al snel weer zijn vertrokken. Jullie zouden echter wel degelijk klacht hebben neergelegd tegen onbekenden. Tot aan jullie vertrek zouden jullie voornamelijk binnen zijn gebleven. Op 7 februari 2012 zou u in België zijn aangekomen en diende u samen met uw familieleden op dezelfde dag asiel aan. U zou na uw aankomst in België nog een brief van uw familie per mail hebben ontvangen waarin staat dat uw familie en uw stam u niet langer kunnen beschermen. De familie zou jullie aldus verstoten hebben.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, d.d. 17/01/2012, uw Iraaks nationaliteitsbewijs, d.d. 18/01/2012, Nederlandse documenten aangaande uw kennis van het Nederlands en een inburgeringsattest, een Nederlands krantenartikel en verder ook alle documenten die ook door uw vader werden neergelegd tijdens zijn gehoor (zie dossier vader CGVS 12/01060).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u zich in hoofdzaak baseert op de asielmotieven die door uw vader reeds werden aangehaald tijdens zijn gehoor (CGVS 12/01060). In zijn dossier werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt :

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft de problemen waarvoor u in 2006 Irak zegt te hebben verlaten en in januari 2007 samen met uw gezin een asielaanvraag indiende, dient te worden opgemerkt dat deze onderzocht zijn door de Nederlandse asielinstanties en deze geen aanleiding hebben gegeven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uw hoofd noch in hoofd van uw familieleden.

Verder blijkt uit uw verklaringen allerminst duidelijk waarom u zou zijn bedreigd. U verklaart immers tegelijk te zijn bedreigd omwille van vermeende samenwerking met de Amerikanen én omwille van vermeende samenwerking met het oude regime van Saddam Hoessein (gehoorverslag CGVS, p. 6 en vragenlijst CGVS 16/02/2012). Dat u zelf niet precies weet te zeggen waarom u al die jaren zou zijn bedreigd is erg bevreemdend. Dat u al sinds 1990 niet meer zou hebben gewerkt voor de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 6) doet bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring hiervoor nu nog, 22 jaar later, te worden gezocht. Ook de bewering intensief te zijn gezocht

en bedreigd na 2004 kan op zich sterk in twijfel worden getrokken aangezien u verklaart gedurende 3 maanden dreigementen te hebben ontvangen in 2004 en daarna zonder dergelijke problemen nog tot 2006 in Bagdad te zijn gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarnaast kunt u, behalve een vakbondsboekje, geen enkel document voorleggen dat uw werk bij het atoomenergiestation kan staven waardoor verdere vragen kunnen worden gesteld bij het werk dat u verklaart te hebben uitgeoefend, het belang van uw functie bij het atoomenergiestation en bijgevolg ook het feit dat u omwille hiervan zou zijn gezocht.

Verder is het – aangezien u verklaart dat uw schoonbroer Shaker tijdens jullie verblijf in Nederland nog verschillende keren werd aangesproken door onbekenden over jullie en dat zijn zoon i.v.m. uw zaak in het been werd geschoten (gehoorverslag CGVS, p. 21) – uiterst bevreemdend dat jullie net bij hem zouden intrekken nadat jullie uit Nederland terugkwamen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gezien de ernst van de door jullie beweerde vrees kan logischerwijs worden verondersteld dat jullie niet bij Shaker zouden logeren. Evengoed hadden jullie de kans om bij een schoonzus te logeren die in een wijk woonde waarvan jullie dachten dat niemand jullie er zou (her)kennen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw verklaring dat jullie ‘gasten’ waren en daar zelf niet mochten over beslissen is dan ook, gezien jullie beweerde vrees, niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 8, 10 en 11). Bovendien dient over jullie verhuis van de Al-Aamalwijk naar de Al Husainwijk te worden bemerkt dat dit twee aangrenzende wijken betreft binnen Bagdad. Dat u – gezien de ernst van de door u beweerde dreigementen – niet in een buurt verder verwijderd van de Al-Aamalwijk zou schuilen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Ook jullie verklaringen over de dreigementen die jullie zouden hebben ondergaan na jullie terugkeer uit Nederland blijven op vele punten erg oppervlakkig. Zo is het uiterst bevreemdend dat jullie over het incident van 17 januari 2012 niets meer weten te zeggen dan dat ‘gewapende mannen jullie huis hadden omsingeld’. Zo weet u niet te zeggen om hoeveel mannen het ging, welke kledij zij droegen en met welk voertuig zij zich hebben verplaatst (gehoorverslag CGVS, p. 18-19 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 11). Aangezien er sprake is van twee getuigen, die u bij naam kunt noemen en die nota bene tegenover jullie huis wonen (gehoorverslag CGVS, p. 18), kan er worden verondersteld dat u zich zou hebben geïnformeerd hierover. Uw verklaring hiervoor dat u ‘die getuigen niet kent’ is niet afdoende, te meer omdat u verklaart dat uw neef Watek wel met hen is gaan praten (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Dat u dit allemaal niet weet, leidt er dan ook toe dat uw bewering klacht te hebben ingediend omwille van dit incident ernstig in vraag kan worden gesteld, aangezien kan aangenomen worden dat u – tijdens de 8 dagen ertussen – over deze basisinformatie zou hebben moeten informeren (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat u na dit incident nog tot 6 februari 2012 bij uw schoonzus hebt kunnen blijven wonen zonder nog bedreigd te zijn – terwijl men blijkbaar wist waar u was – doet ten slotte nog meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Wat betreft de documenten die u voorlegt betreffende uw problemen (sollicitatiebrief d.d. 2004, klacht bij de politie en de e-mail van uw familie) dient te worden bemerkt dat u geen enkel origineel document voorlegt. Ook i.v.m. uw vroegere functie bij het atoomenergiestation legt u opvallend weinig bewijsstukken neer (zie ook supra). Dat u bovendien, hoewel u beweert dat door de jaren heen verschillende dreigbrieven werden ontvangen, geen enkele dreigbrief kan voorleggen is ook erg bevreemdend. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dan ten minste van de laatst ontvangen dreigbrief geen kopie kan voorleggen, verklaart u dat u het aan de rechtbank hebt gegeven en dat zij het aan uw dossier hebben toegevoegd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit antwoord staat echter in contrast met uw bewering reeds na het incident te hebben beslist Irak opnieuw te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 16). Er kan immers worden verondersteld dat u er dan zou aan hebben gedacht dergelijke bewijsstukken mee te nemen.

Uw gebrek aan overtuigende documenten en geloofwaardige verklaringen zorgen ervoor dat er nog maar weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen die u beweert te hebben gekend in Irak omwille van uw functie bij het atoomenergiestation. U hebt het Commissariaat-generaal er dan ook niet van overtuigd een gegronde vrees te hebben voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Er dient ook nog opgemerkt te worden dat uw zoon melding maakt dat de familie in Irak problemen zou krijgen omdat de stam Al-Yasseri jullie geen bescherming meer zou kunnen bieden. Als bewijs hiervoor leggen u en uw zonen ook een kopie van een brief neer die door uw familieleden zou zijn opgesteld en mede zou zijn ondertekend door het stamhoofd. Het is op zijn minst bevreemdend dat noch u of uw vrouw het ontbreken van bescherming door de stam zodanig belangrijk achten dat jullie dit als reden aanhalen om het land te verlaten of alvast niet meer te zullen terugkeren. De geloofwaardigheid van deze bedreiging wordt verder ondermijnd door het feit dat uw zoon over de stam geen informatie kan verschaffen. Zo verklaart uw zoon het stamhoofd nog nooit gezien te hebben en weet uw zoon niet of er al dan niet stamvergaderingen bestaan. Op de vraag of stammen dan zo belangrijk zijn dat ze bijvoorbeeld eigen veiligheidssystemen zouden hebben, antwoordt uw zoon dat hij

dat niet weet omdat hij de informatie over stammen enkel van zijn oom zou hebben gehoord (gehoorverslag CGVS 12/01068, p.6). Dat hij dusdanig weinig kennis bezit over een problematiek waarvoor hij zegt het land te hebben verlaten, is hoogst opmerkelijk. Wat het neergelegde document hierover betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn, waardoor dit document geen enkele bewijswaarde heeft.

Verder is het ook nog bevreemdend dat u en uw familie verklaren op 17 januari 2012 te zijn bedreigd, maar dat de door u neergelegde identiteitskaart net op die datum zou zijn afgeleverd te Basrah, wat op zijn minst vragen doet rijzen of u zich op 17 januari 2012 wel in Bagdad bevond. De stelling dat u dit document later zou zijn gaan halen, zoals één van uw zonen verklaart (gehoorverslag CGVS 12/01069, p.3-4), is ongeloofwaardig. Op de vraag waarom uw zoon niet zelf zijn identiteitskaart in Basrah zou zijn gaan halen, antwoordt hij dat hij dit niet durfde (gehoorverslag CGVS 12/01068, p.7), en dat daarom u maar bent geweest, is wel heel opmerkelijk, daar het net door uw beweerde activiteiten in het verleden was dat jullie in Irak persoonlijk zouden worden gevisieerd.

Tenslotte kan worden toegevoegd dat u, mocht er nog geloof kunnen worden gehecht aan uw problemen, quod non, ook niet aannemelijk hebt gemaakt waarom u zich niet elders in Irak zou kunnen vestigen om aan deze problemen te ontkomen. U verklaart immers bijvoorbeeld lange tijd, ook samen met uw vrouw, in Basrah te hebben gewoond en u zou er ook nog zijn geweest om uw identiteitskaart op te halen. Uw verklaring dat uw ouders daar zelf niet meer wonen en dat u daar geen kennissen meer hebt, is dan ook niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 13 en 20 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4).

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers enkel uw identiteit en die van uw gezin, uw scholingsgraad en trainingen. Deze elementen werden dan ook niet in vraag gesteld. De overige documenten werden reeds besproken (zie supra).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het

geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Ook volgende elementen uit de beslissing van uw broer (A.Y.M.A.) en die eveneens betrekking hebben op u, dienen in deze te worden opgemerkt:

Naast alle hierboven aangehaalde verklaringen, dient nog bijkomend te worden vastgesteld dat er aan jullie verklaringen omtrent de terugkeer naar Bagdad enige twijfels kunnen worden geformuleerd. Uw broer weinig weet bijvoorbeeld noch over uw oom, noch over de plaats waar deze werkzaam was, veel informatie te verschaffen. Zo verklaart uw broer dat uw oom werkte 'als directeur van één of andere instantie of bedrijf', maar kan hij geen duiding geven waar dit juist zou zijn. Uw broer stelt dat uw oom tussen acht en negen ging werken, op verschillende tijdstippen, maar hierover blijft hij karig met informatie. Ook over het inkomen van uw oom en of uw oom al dan niet welgesteld was, blijft hij het antwoord schuldig (gehoorverslag CGVS p.9). Ook het feit dat uw broer bijvoorbeeld stelt dat politiemannen allemaal een 'soort legeruniformen' aanhadden, toont aan dat uw broer van veel dagdagelijkse dingen in Irak niet op de hoogte is, hetgeen – zelfs al zou u het grootste deel van de dag binnen hebben geleefd- wel kan worden verwacht (gehoorverslag CGVS p.12). De vaststellingen dat jullie van het dagelijkse leven niet of nauwelijks op de hoogte zijn, terwijl dit toch enigszins kan verwacht worden, blijkt ook uit volgende elementen. Er dient vastgesteld te worden dat uw broer verklaart dat er misschien vijf uur elektriciteit per dag was in Bagdad (gehoorverslag CGVS broer p. 9), terwijl u verklaart dat er per dag een half uurtje, soms een uurtje elektriciteit was (gehoorverslag CGVS p. 6). Dit gebrek aan informatie over Bagdad komt nog meer tot uiting in uw verklaringen. Zo is het opmerkelijk dat u totaal niet weet wat uw oom van werk deed, niet weet welke televisiekanalen je kunt bekijken op een Iraakse televisie, niet wist te vertellen wie er de boodschappen deed bij uw oom en niet weet hoe een Iraakse nummerplaat eruitziet. U weet verder niet te vertellen of de buurt waar uw tante woonde sjiitisch, soennitisch dan wel gemengd is. Ook beweert u verkeerdelijk dat de Iraakse politie en het leger 'allemaal hetzelfde uniform' dragen (gehoorverslag CGVS p.6-8). Verder weet u niet waar de Groene Zone in Bagdad is én geeft u slechts een vage wegbeschrijving van al-Hussein naar de luchthaven (gehoorverslag CGVS p.7-8). Dit gebrek aan kennis over Bagdad doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, hetgeen reeds ten overvloede werd aangetoond in de beslissing van uw vader.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten ter staving van uw asielrelaas hebben enkel betrekking op uw identiteit, dewelke niet in vraag werd gesteld. De overige documenten werden reeds in het relaas van uw vader besproken (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers betogen dat zij wel degelijk moeten beschouwd worden als vluchtelingen in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekers halen de verschillende elementen aan uit de definitie van 'vluchteling' zoals weergegeven in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag, geven vervolgens hun asielrelaas weer en betogen, onder verwijzing naar de door hen aangehaalde feiten, dat zij wel degelijk voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden in de definitie van 'vluchteling'.

Verzoekers argumenteren vervolgens ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekers wensen op te merken dat de asielprocedure in Nederland volledig losstaat van deze zoals ze nu in België wordt gevoerd. Verzoekers hebben enkel getracht alle aanleidingen te schetsen waardoor zij voor een tweede keer hun land van herkomst hebben achtergelaten. Door de reeds gevoerde asielprocedure in Nederland lijkt het juist des te aannemelijker dat verzoekers in constante angst leefden.

Waar de bestreden beslissingen stellen dat uit de verklaringen van eerste verzoeker allerm minst blijkt waarom hij zou zijn bedreigd, wensen verzoekers een verklaring te geven waarnaar men tijdens het gehoor niet echt heeft geluisterd. Eerste verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat hij niet weet wie hem precies heeft bedreigd. Dit heeft hij nooit geweten. Na het verlaten van zijn werk in 1990 werd hij gezocht door het oude regime. Na de sollicitatie in 2004 werd hij door zijn vroegere oversten beschuldigd van vermeende samenwerking met de Amerikanen. De milities met wie hij niet wou samenwerken beschuldigden hem ervan nog steeds aanhanger te zijn van het oude regime.

Waar de bestreden beslissingen aangeven dat het feit dat eerste verzoeker sinds 1990 niet meer zou gewerkt hebben voor de overheid verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij hiervoor nu, 22 jaar later, nog zou worden gezocht, voert eerste verzoeker aan dat hij nooit beweerd heeft dat al deze bedreigingen enkel en alleen met de stopzetting van het werk in het atoomenergiestation te maken hebben. Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten inzake zijn sollicitatie in 2004, vlucht in 2006 en de recente dreigbrief.

Eerste verzoeker heeft de brief van de familie voorgelegd en heeft duidelijk vermeld tijdens zijn gehoor dat de familie geen bescherming meer wil of kan bieden aangezien het te gevaarlijk voor hen is. Hij heeft toen duidelijk gezegd de steun van de familie verloren te hebben. Het lijkt uiterst bevreemdend dat hij enkel het document zou neerleggen waarin de familie hen verstoot maar er geen woorden zou aan vuil maken. Misschien was dit een van de zoveelste momenten dat verzoeker onderbroken werd. Uit de aantekeningen van de raadsman blijkt dat eerste verzoeker dit wel degelijk heeft opgeworpen.

Verzoekende partijen stellen dat het argument inzake de neergelegde identiteitskaarten absoluut uit de lucht gegrepen is. Moest men de neergelegde stukken nauwkeurig onderzocht hebben, zou men weten dat de documenten werden gemaakt op 17 januari 2012. Er is een verschil tussen het aanmaken en het afhalen van de identiteitskaarten.

Met betrekking tot het feit dat zij zich niet elders in Irak kunnen vestigen, hebben verzoekers meegedeeld dat het zonder familiale en vooral financiële steun absoluut niet haalbaar is om zich ergens anders te vestigen, eender waar.

Verzoekers verwijzen naar de landeninformatie omtrent de situatie in Bagdad.

Verzoekers halen aan dat de gehoren werden afgenomen een hele tijd na de feiten, in stresserende omstandigheden, met behulp van een tolk.

Verzoekers wensen nogmaals de documenten neer te leggen die zij reeds tijdens hun gehoor hebben aangebracht, zijnde: een fotokopie van het zwartje boekje, fotokopies van het rode boekje, een fotokopie van een rantsoeneringskaart, een brief met betrekking tot de sollicitatie in 2004, een brief/email van familie, een klacht van eerste verzoeker, een bevel tot verder onderzoek, een brief van de politie gericht aan de rechtbank, een brief aan eerste verzoeker die zich tot de rechtbank moet wenden. Van de laatste vier documenten voegen verzoekende partijen een recentere kopie toe die de echtheid van deze documenten bevestigt.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de mate dat de verzoekende partijen verwijzen naar het einde van de tewerkstelling van de eerste verzoeker in 1990 bij het Atoomenergieagentschap, wordt vastgesteld dat dit feit actueel, nagenoeg 22 jaar na de feiten, bezwaarlijk dienstig kan aangevoerd worden als element van de actuele vrees.

Eerste verzoeker, die ter terechtzitting ondervraagd werd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaarde dat hij sinds 1990 in Bagdad thuis reparaties deed van machines en dat hij, tot de val van het regime in 2003, dertien jaar ondergedoken leefde waarbij hij hulp kreeg van familie en vrienden. Ingevolge deze handelwijze en situatie kan niet ingezien worden dat verzoeker zou aanzien kunnen worden als een aanhanger van het voormalige regime.

Verzoeker voert aan dat hij in 2004 opnieuw solliciteerde bij dit intussen hervormde Atoomenergieagentschap en geconfronteerd werd met personen die behoorden tot het vroegere kader van deze instelling waarbij hem verweten werd tijdens zijn afwezigheid voor de Amerikanen gewerkt hebben. Behoudens de vraag naar de waarachtigheid van deze verklaringen, in acht genomen dat na de val van het regime in 2003 de Amerikanen *de facto* Irak organiseerden zodat zich de vraag aandient waarom personen die door de Amerikanen in een belangrijke energiebedrijf op hun post gelaten worden verzoeker zouden beschuldigen met de Amerikanen samen te werken, kan evenmin ingezien worden dat dit element actueel nog een vrees voor vervolging zou kunnen uitmaken. Waar gesteld wordt in het verzoekschrift dat eerste verzoeker ook gecontacteerd werd door milities, die wilden dat hij voor hen zou werken, en nadien bedreigingen ontving van onbekenden zodat hij de sollicitatie gelaten heeft voor wat ze is, dient wederom te worden opgemerkt dat bedreigingen door onbekenden, in de volatiele situatie die Irak toen kenmerkte, nagenoeg acht jaar later niet kunnen aanzien worden als een actuele vrees voor vervolging. Dienaangaande stelt de bestreden beslissing ook terecht vast dat de bewering van eerste verzoeker als zou hij intensief gezocht en bedreigd zijn geweest na 2004 sterk in twijfel kan worden getrokken aangezien eerste verzoeker verklaart gedurende drie maanden dreigementen te hebben ontvangen in 2004 en daarna zonder dergelijke problemen nog tot 2006 in Bagdad te zijn gebleven (gehoor CGVS, p.9-10), wat de ernst van deze dreigementen sterkt ondermijnt.

Met betrekking tot de neergelegde brief die door de familieleden zou zijn opgesteld waaruit zou blijken dat verzoeker werd verstoten door de familie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit stuk, aangezien het uitgaat van familieleden, een relatieve bewijswaarde heeft. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker door zijn familie werd gesteund tijdens zijn ondergedoken verblijf in de periode van 1990 tot 2003, dat hij – behoudens het hoger gestelde inzake de evenementen in 2004 - geen problemen kende tot 2006 en hij in Nederland verbleef van 2006 tot einde 2011. In deze omstandigheden is het niet plausibel dat verzoeker door familie zou worden verstoten omwille van een dreigbrief en onbekende mannen die rond verzoekers verblijfadres zouden hebben gecirculeerd in januari 2011 (cf. ook *infra*). Verzoekers verklaring ter terechtzitting dat “*iedereen door mij problemen heeft gekend*” kan gelet op zijn historiek niet worden aangenomen.

Verzoekende partijen gaan in het verzoekschrift geheel voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing waar deze opmerkt dat, aangezien Shaker, de schoonbroer van eerste verzoeker, tijdens het verblijf van verzoekende partij in Nederland nog verschillende keren werd aangesproken door onbekenden over eerste verzoeker en dat zijn zoon omwille van de eerste verzoeker in het been werd geschoten, het uiterst bevreemdend is dat de verzoekers net bij hem zou intrekken nadat zij uit Nederland terugkwamen. Gezien de ernst van de beweerde vrees kan logischerwijs worden verondersteld dat verzoekers niet bij Shaker zouden logeren, doch eventueel wel bij een schoonzus die in een wijk woonde waarvan verzoekers dachten dat niemand hen er zou (her)kennen (gehoor eerste verzoeker, p.15).

Eveneens heeft de Commissaris-generaal terecht aangehaald dat de verklaringen van eerste verzoeker over de dreigementen die hij zou hebben ondergaan na terugkeer uit Nederland bijzonder oppervlakkig zijn. Zo is het bevreemdend dat eerste verzoeker over het incident van 17 januari 2012, dat blijkbaar de doorslag gaf om het land opnieuw te verlaten, niets meer weet te zeggen dan dat gewapende mannen hun huis hadden omsingeld. Zo kon eerste verzoeker niet weergeven hoeveel mannen het betrof, welke kledij zij droegen en met welk voertuig zij zich hebben verplaatst (gehoor eerste verzoeker, p.18-19). Aangezien er sprake is van twee getuigen, die eerste verzoeker bij naam kan noemen en die nota bene tegenover zijn huis wonen, kan er worden verondersteld dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd, zeker omdat verzoeker van dit voorval klacht indiende. Het feit dat hij nagelaten heeft te doen, werpt ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van dit incident. Ook het feit dat eerste verzoeker en zijn gezin na dit incident nog tot 6 februari 2012 bij zijn schoonzus hebben kunnen blijven wonen zonder nog

bedreigd te zijn – terwijl men blijkbaar wist waar hij was – doet verder afbreuk aan de waarschijnlijkheid van dit incident.

In de mate dat eerste verzoeker aanvoert dat hij het voorwerp is van bedreigingen is het des te opmerkelijker dat het precies eerste verzoeker is die een reis van Bagdad naar Basrah zou ondernemen hebben om de identiteitskaart af te halen gezien precies hij geviseerd werd. Indien de verklaringen van verzoeker daadwerkelijk op de waarheid berusten, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat iemand anders dan verzoeker, zoals zijn zonen, die identiteitskaarten zouden afgehaald hebben.

Inzake de bij onderhavig verzoekschrift toegevoegde documenten blijkt dat de stukken die betrekking hebben op de sollicitatie van eerste verzoeker, op de klacht die hij bij de politie en de rechtbank heeft ingediend en op het feit dat zijn familie/stam geen bescherming meer kan bieden geen originelen betreffen, wat door verzoekende partij niet wordt betwist, zodat deze stukken, gelet op de manipuleerbaarheid van de kopieën, dan ook geen bewijswaarde hebben. Waar verzoekende partijen bij hun verzoekschrift een recentere kopie van stukken toevoegen met daarop een stempel 'net als origineel', dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet duiden hoe ze deze stukken hebben bekomen en nog steeds nalaten de originelen van deze stukken aan te brengen. Evenmin wordt omschreven wie de stempel 'net als origineel' heeft aangebracht noch op basis waarvan deze werd aangebracht.

Waar verzoekers aanhalen dat de gehoren werden afgenomen een hele tijd na de feiten en in stresserende omstandigheden, met behulp van een tolk, merkt verweerder terecht op dat een asielzoeker normaal bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtverhaal weer te geven, daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die in het geheugen gegrift zijn. Wijzen op het lange tijdsverloop tussen de beweerde problemen en de verklaringen is *in casu* niet dienstig. Voor zover verzoekers nog aanhalen dat de gehoren plaatvonden in het bijzijn van een tolk, merkt verweerder op dat uit de gehoorverslagen niet kan worden afgeleid dat er zich tolk- of vertaalproblemen hebben voorgedaan, noch lichten verzoekers dit in deze zin toe in hun verzoekschrift.

Tweede en derde verzoeker laten de motivering ongemoeid waar deze in hun respectievelijke beslissingen stelt dat omwille van hun verklaringen, twijfels kunnen worden geuit over hun daadwerkelijke terugkeer naar Bagdad.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming betogen de verzoekende partijen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst aangezien het feitenrelaas aantoonde dat zij bij een eventuele terugkeer het voorwerp zullen uitmaken van vervolging en vermoedelijk executie. Voorts verwijzen zij naar stuk 7 bij het verzoekschrift (document 'Recent Events' van de Iraqi Body Count) waaruit blijkt dat er nog dagdagelijks burgerslachtoffers vallen in Bagdad.

2.2.2. In de mate dat zij verwijzen naar hun asielmotieven, tonen de verzoekende partijen omwille van het hoger vastgestelde inzake het relaas niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, vermag de door verzoekende partijen aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde informatie geen ander licht te werpen op de gedane appreciatie. Te dezen wordt vastgesteld dat de Commissaris-generaal niet betwist dat er op heden nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in de regio van herkomst, zijnde Bagdad. Blijkens de analyse, zoals aanwezig in de administratieve dossiers en de informatie gevoegd aan verweerdens nota, dient echter te worden vastgesteld dat de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn en dat er op heden in de regio Bagdad geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien en omschreven in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. A. DE POOTER,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS